

Knuts Skujenieks

Prepleteni

Kad ljudi pročitaju ovo gorko prepletanje
one riječi koje nisu tražene ni izmoljene
i pomisle kako su nastale
o kome će više razmišljati? Tebi ili meni?
kad ljudi počnu misliti o duši tako samotnoj
koja čak i onemoćala može obasjati sunčevu zraku
hoće li reći dobro na svijetu još uvijek ima sunčevih zraka
hoće li znati što hrani sunčevu zraku?
osobno ne znam moja draga
ti daleki šuplji zvuk zvona
ne znam ali te osjećam
i na papir stavljam još jedan stih
ti drhtiš kao zrak od lepršanja krila
nad mojim nadama i mojom tugom
možemo se razdvojiti poput niskih oblaka
ali ne budimo se hladni i otuđeni
za druge možemo se odreći jedan drugoga
ali mi se ne mimosilazimo
možda smo ogorčeni zbog izdaje života
ali okovani smo ne samo ljubavlju
iz zajedničkog odbijanja ložimo istu vatru
iz zajedničkog duhovnog tkiva
ako se umoriš znaj da će ljudi čitati
iznova i iznova tražiti sunčevu zraku
a prepleteni mi smo u vezi
pjevam o tebi dok me vodiš
tvoj dah u svakom slovu
polu od njega sam ja

Riječ je riječ

Mene se ne može pokoriti ne može me se razoriti na otvorenom
polju zgaženog prokletog i popljuvanog
ne gledaj moje kosti koje sve sporije
hodaju pod mojom kožom ali ako želiš pogledati možda
ovo je lekcija slušaj moje riječi slušaj
slušaj počuj slušaj opet ali slušaj
jer moje su riječi moje djelo, a drugog djela nemam
neću ga imati
bitka u životu u kojemu ću biti gubitnik jer
nema ni bajunete ni ratnog žara samo riječi
smještam se u središte najotvorenijeg mjesta da se ukorijenim
za godinu ili dva stoljeća zar je to važno? ako upravo sada ili
nakon sedam unci znoja zar je to važno?
moje kosti ništa ne vrijede jer imam riječi a one
nisu riječi janisa petera ili knutsa skujeniaksa te riječi su
Ljudske
ako želiš pogledati uravnotežene kosti na laktovima ili
staviti nogu ispred sebe ali riječ je riječ čak i zaboravljena
ostavlja odjeke u šumskim krugovima na vodi i razdoru
ljudi s životom i njima samima
čak i najprostija riječ najgorčeniya riječ je Ljudska
odakle te riječi dolaze nije na meni da znam ni tebi
ni kamo odlaze
i naše slabo znanje drži nas na životu vezani smo smrću
našim postojanjem
stoga slušaj čuj pored mene ukorijeni se
i nećeš biti pokorena

Ako mi

ne tragaj za krivnjom svijeta
ne očekuj krvavu kometu

kometa nam neće pomoći
prijatelji će i dalje biti uništeni
osveta će i dalje biti neprijateljska
ali i dalje ćemo biti u sredini
srca će nam probosti tek rep komete
ali i dalje ćemo biti u sredini

a svijet i dalje neće biti ni dobar ni loš
ni hladan ni topao bez srama bez časti

ostavimo za sobom čiste plahte
nemojmo se pripremiti da budemo razneseni u zraku

kometa će se vratiti svojoj paraboli
ali i dalje ćemo biti u sredini
na mostu
ako nismo pripremili naše reflektore
da se svaki vrati vlastitoj paraboli

a svijet će biti nepomičan bez misli i naznaka
a mi ćemo i dalje biti prazni na praznom mostu
srca će nam biti probijena repom komete

ako se ne raznesemo u zrak
ako sami ne posegnemo u svoja srca
kometa će biti tek prazna novinska stranica
pocijepana na četiri dijela i ostavljena u zahodu
prijatelji će i dalje biti uništeni
osveta i dalje neprijateljska

ne gubimo vrijeme

Odraz

sedam sivih godina
sjedi na mojim uskim granama
sa mnom su svakog dana i nedjeljom
tu su i kad padne noć

sjede tiho kao mrtve
svaka s istom pjesmom
što mi se dimi u prsima i mozgu
s vječnim podzemnim plamenom

povremeno sjednem onemoćao
poput čvornata biblijskog starca
leđa su mi prerano slomljena
od sedam srebrnih sivih svijeća

gotovo bez uvjerenja
gledam prema narednom jutru
u taj spokoj to mlijeko taj med
prema obećanoj zemlji

ali ne zbog nade ovom pustinjom
ne zbog mističnog straha
hodam

 kroz sedam puta sedam
golemih razbuktanih vatri
to je moj podzemni život
bez uspona bez vrhunaca
već gdje njezin dah dodiruje
i rastvara sedam dubokim zdenaca

i povremeno sjednem onemoćao
ali to su tek trenuci tek trenuci
uskoro u rukama ću imati sedam godina
i sedam srebrnih lubanja

Dugme

poput stabla trešnje koja na vršcima čuva
posljednje plodove –
tako i ja čuvam svoju pokidanu košulju
njeno jedno jedino dugme.

kad se izgube suveniri i nada
kad breme postane previše teško
na prsima potražim dugme
koje si prišila.

usprkos godinama i gladi
usprkos snijegu i snu
zašila si me za konac mog života
ljupkim nitima vječnosti

dani smjenjuju noći. gledam
jedan jedini svijetli prozor.
nije to prozor već moj život što plamti
na mojim grudima tvoje prišiveno dugme

S engleskog preveo Miloš Đurđević